

— Но, кой си ты, Господине, който си дързалъ да издигнешъ очи връхъ момичето на чловѣкъ като менъ?

— Съмъ единъ честенъ момакъ.

— Това не е доволно — рече князътъ.

— Какво? извика Якинтъ изчуденъ.

Той е роднина на сестра ми, каза старата Агата уплашена, която до тогива стоеше смаена и държеше Варвара въ пригръдкитѣ сл.

А! рече Князътъ съ единъ проницески смѣхъ, а! сега разбрахъ, то было едно цѣло съзаклатіе за чудо добръ изработено. И милостъта ти, обърна ся къмъ Агата, и милостъта ти посрѣдничествува на сестрина си роднина въ тѣзи работа, а предъ малко ся преструваше че не знаешъ нищо? О сички сте безчестни!... И ты, окаянико недный, благодари Богу дѣто не щѣ сега да направя никое страшно огмѣщеніе. — Колкото за господство ти, Г. Абате, въ палата ми вече нѣма да стѣпвашъ. Сега излизайте! хайде вънъ и двама!

— О! никой пѣтъ! Не си отивамъ додѣто не ся оправдая! рече Якинтъ.

— И какво оправданіе ще доведешъ да ся извинишъ, я да видимъ, кажи, кажи ми веднѣждъ, че си мислилъ да ми откраднешъ момичето... и послѣ за да бѣдѣ принуденъ да та оставя да го земешъ за съпруга.... и като ся воспользувахте отъ нейната неопитность..... подлѣстихте го.... обаяхте го.

— О! не теѣко, пресече го Варвара, не е той виновать, ако и сичкій гнѣвъ да падне отгорѣ ми, ще да кажѣ че Якинтъ дойде тука тая ношь, защото азъ сама го насърчахъ да дойде....

— Какъ? ты?.... искреши Князътъ, тогива отъ тебе найъ напредъ! и ся спуска връхъ Варвара, по тя съ едно